

lycka, hafva goda utsigter till att &c. *Vara på v. att...* betyder äfven: Vara nära att, t. ex.: *Jag var på v. att falla, att dö. Man bör ej stanna på så god v.,* man bör ej upphöra med sitt arbete, sina bemödanden o. s. v., när man hunnit så långt, när man har så god utsigt till framgång, när målet är så lofvärdt. — 3) (fig.) a) Afseende, hänsigt, fråga, ämne, sätt. *I den v-en har han rätt. Jag kan i den v-en om-tala en besynnerlig händelse. I den v-en kan jag ingenting uträtta. I den v-en är han ut-märkt.* Sammansättningsvis säges: *I kärleksvågen, i processvågen, i lärdomsvågen, på gransk-ningsvågen, o. s. v. — b) Lefnadsbana, yrke, tjänst, befattning, ställning, läge, tillstånd. Arbeta i den v., hvar till man är ämnad. De arbeta i sam-ma v. Det är ej hans v., i hans v.,* hör ej till hans yrke, till de kunskaper, färdigheter, om hvilka han vinnlagt sig. *I militära v-en. Han har varit nyttjad i diplomatiska v-en.* — Brukas ofta sammansättningsvis, t. ex.: *I tjenst-vågen, i kanslivågen; gå tjenstvågen, prest-vågen, bruksvågen; vara på bättringsvågen.* — *Till vägs,* (uttalas: väggss) adverbialt ut-tryck, i hvardagspråket: a) Bort på väg, på färd, åstad. *Följa en till v.* (Fig.) *Flyga till v.,* flänga åstad. *Rusa till v.,* rusa fram, åstad. *Bära till v., ställa till v.,* bära till, ställa till. — b) (i några talesätt) Sätt, vis. *Hur till v. har det gått till?* på hvad sätt &c. *Hur skall jag nu göra till v.?* — *Till väga* (gammal genitiv), brukas i några talesätt nästan adverbialt och betecknar: sätt, vis, verkning, åstadkommande. *Gå till v.,* ofarfa, t. ex.: *Gå varsamt till v;* *gå lagligt, olagligt, ärligt, rätt, orätt, ordentligt, illa till v. Bringa till v.,* se *Tillväga-bringa. Komma till v. med,* förmå att utföra, verkställa, t. ex.: *Jag kommer ej till v. dermed.* — *Ss. V-anläggning.*

VÄGA, v. a. 1. I. (af Väg) Göra, bana väg öfver en yta. *Isen är v-d.* Brukas mest absolut, t. ex.: *V. genom skogen, öfver isen, öfver ett kärr.*

VÄGA, v. a. 2. II. (Impf. sing. har i folk-språket äfv. *Vog*) 1) Medelst väg bestämma vigten af något. *V. köll på väg. med besman. V. peppar med vigtskålar. V. något åt någon. V. väl,* vid vägning gifva god vikt. (Fig.) *V. skålen å ömse sidor,* jemföra dem till deras vikt och värde. *V. sina ord,* på det nogaste efter-tänka, hvad man säger. *V. åf, i'n, öm, ti'll,* se *Afväga,* &c. *V. i handen,* lägga något i han-den, för att på höft söka bestämma dess vikt. *V. upp, se Uppväga;* äfv. med häfstång, dom-kraft o. s. v. upplyfta, t. ex.: *V. upp en sten, ett hus.* — 2) Hafva viss tyngd, bestämd genom vägning. *Kofferten väger två pund. Det väger mycket. De v. lika mycket.* — *V. n.* 1) Säges om kroppar, då de, understödda i en punkt, vexelvis höjas och sänkas vid ändarna. *Det står och väger. V. hit och dit. V. ned, upp,* sänkas, höjas. *V. åt en sida, luta åt &c. V. öf-
ver,* hafva öfvervigten. — 2) Luta än hit än dit, vackla. *Han stod och vägde* (t. ex. af rus). — 3) (fig.) Vackla; vara oviss, villrådig; tveka. *V. mellan fruktan och hopp. Han väger emel-lan er och mig,* är oviss, hvilkendera af oss han skall gifva företrädet. *Det vägde länge mellan dem,* det var länge ovisst, hvilkendera skulle få öfverhanden. *Det väger emellan lif och död,* det är frågan om lif eller död.

VÄGABREF, n. 3. (ford.) Ett slags pass för embets- och tjenstemän.

VÄGANDE, n. 4. I. Handlingen, förrättningen att väga.

VÄGANDE, n. 4. II. Se *Vägning*, II.

VÄGAFRID, m. 3. Säkerhet för våld på all-männa vägar. [— fred.]

VÄGAMOT, n. 3. Se *Vägskilnad*.

VÄGARBETE, n. 4. Arbete med väganlägg-ning eller väglägnig.

VÄGARE, m. 3. 1) En som väger. — 2) Ed-svuren person, som vid allmän väg förrättar väg-ningen.

VÄGARPENNINGAR, m. 2. pl. Se *Väg-penningar*.

VÄGBÄR, a. 2. I. Som kan vägas (I).

VÄGBÄR, a. 2. II. Som till vigten kan be-stämmas; som äger tyngd. *V-a kroppar.*

VÄGBYGGNAD, m. 3. Vägars anläggande.

VÄGFARANDE, a. 1. o. s. 3. Den som med hjul- eller släddan far fram på en väg.

VÄGFYLLNING, f. 2. Det, hvarmed gropar och ojemnheter på vägar fyllas, t. ex. grus.

VÄGFYND, n. 3. Fynd, hittadt på en väg.

VÄGG, f. 2. 1) Sida af byggnad eller rum.

Murad v. Trä-, Sten-, Bräd-, Fram-, Bak-, Sidovägg. V-arne af ett hus, af ett rum. V. i v. ell. v. om v., näst intill hus eller rum, så att endast en vägg är emellan, t. ex.: *Husen äro byggda v. i v. Hans hus är v. i v. med mitt. Bo v. i v. med någon,* i nästa rum. (Fam.) *Inom fyra v-ar,* i fängelse, inom stängda dörrar, t. ex.: *Sätta, sitta inom fyra v-ar,* i fängelse; *hålla inom fyra v-ar,* hålla instängd. *Emellan skål och v.,* i dryckeslag, i dryckjom. *Uppåt v-arna,* befängdt, orimligt, högst dumt, t. ex.: *Prata uppåt v-arna. Priset är alldeles uppåt v-arna,* högst orimligt. *Det bär uppåt v-arna,* är alldeles besatt. *Köra hufvudet i v-en,* se *Hufvud. Han förargar sig öfver flugan på v-en,* öfver ingenting. — 2) (bot.) Led eller skilje-vägg tvärs öfver i en ledbalja. — 3) Sida af en grotta, håla eller ett grufschakt; äfv. tunn yta, som innesluter ett rum, t. ex. *magens v-ar.*

VÄGGBAND, n. 3. Se *Rappning*.

VÄGGBEKLÄDNING, f. 2. eller

VÄGGBONAD, m. 3. Tyg, tapeter eller in-läggning af trä, hvarmed väggar beklädas.

VÄGGBÄNK, m. 2. Vägghast bänk.

VÄGGDRAG, n. 3. Luftdrag genom en vägg.

VÄGGFAST, a. 1. Fastsatt i sjelfva väggen. *V. spegl.*

VÄGGKRASSE, m. sing. Örten *Erysimum officinale*.

VÄGGLAT, m. 2. pl. — *lafvar.* Lafarten *Parmelia parietina*, på träd och gamla väggar.

VÄGGLUS, f. 3. pl. — *löss.* Allmänt känd insekt af *Skinnbaggarna*, vinglös, rödbrun och stinkande. *Acanthia lectularia*.

VÄGGMELLAN, vägg mellann, adv. (pop.) Mellan väggarna. *Ragla v.*

VÄGGMOSSA, f. 1. Ett slägte af mossorna, som nyttjas att täta väggsåt. *Hypnum.*

VÄGGMÅLNING, f. 2. Målning, utförd ome-delbart på en vägg.

VÄGGÖHYRA, f. sing. Vägglöss.

VÄGGPANEL, väggpanel, m. 3. Se *Panel*.

VÄGGPELARE, m. 3. Se *Pilaster*.

VÄGGRUTA, f. 1. Se *Murruta*.

VÄGGSKÅP, n. 3. Skåp, upphängdt på eller anbragt uti en vägg.

VÄGGSMED, m. 3. Se *Timmerbagge*.